

Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
'Αριθμ. φύλλου 76 1 'Ιανουαρίου 2002

Προβληματισμοί

Οι άπαντωτές διακηρύξεις καί έπαγγελίες γιά τά άτομικά δικαιώματα, ή εύμάρεια, οί άνέσεις τής τεχνολογίας, πάγωσαν τήν ανθρώπινη καρδιά καί τήν έκαναν νά κλειστεϊ στό φρούριο τοῦ ατομισμού.

Ή γενιά μου εἶναι κυριολεκτικά μεταλλαγμένη. Πέρασε από τή διαδικασία τής πλύσης τοῦ έγκεφάλου. 'Αποδέχτηκε καί τή μεταμόσχευση τής ύλοφροσύνης. Καί άλλαξε καί φρόνημα καί αἴσθημα. Καλλιέργησε τίς ανθρώπινες σχέσεις, ώς επικοινωνία έξυπηρετική τῶν οικονομικῶν ὀραμάτων. Καί έβγαλε έξω από τόν κύκλο τῶν ενδιαφερόντων καί τῶν συμφερόντων κάθε δραστηριότητα, πού εἶναι σύνθεση εύγενικοῦ αἰσθήματος, άνιδιοτέλειας καί μόχθου.

Παλιότερα, πρίν από τήν καταστροφική έκρηξη τής έγωπάθειας, πού άποτυπώθηκε στή Χάρτα τῶν ανθρώπινων δικαιωμάτων καί έπισημοποιήθηκε καί θεσμοθετήθηκε μέ τίς υπογραφές τῶν δυναστῶν τοῦ πλανήτη, ὅλοι μας καρφώναμε τό βλέμμα στό άπλωμένα χέρια τοῦ Σταυρωμένου Κυρίου μας καί στίς εἰκόνες τῶν αγίων μας. Καί οί εἰκόνες μᾶς μιλοῦσαν. 'Ανταποκρίνονταν στίς άνησυχίες τῶν καρδιῶν μας καί μᾶς πρόσφεραν τή βιωμένη, τήν ιστορική άπάντηση. 'Ο 'Ιησοῦς Χριστός μᾶς ἔδινε τό στίγμα τής σταυρωμένης αγάπης. Τής σχέσης τοῦ θεανδρικοῦ Προσώπου μέ τόν άμαρ-

τωλό άνθρωπο, πού δέν περιορίζεται στην έξωτερύκευση αίσθημάτων, αλλά προχωρεί στην πράξη τῆς μεγάλης Θυσίας. «Συνίστησι τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν, Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε» (Ρωμ. ε' 8). Καί ἡ προσήλωση στὶς μορφές τῶν ἁγίων μας, μᾶς ἐνσωμάτωνε στην πρακτικὴ τῆς Ἐκκλησίας μας. Στην ἱερουργία τῆς ἀγάπης, πού εἶναι ὑπέρβαση τῆς ἐγωπάθειας καὶ θυσιαστικὴ διακονία.

Σέ τούτη τὴν ἐποχὴ τῆς ἀφόρητης πνευματικῆς ξηρασίας, πού ἡ φωτογραφία τῆς ἑπαρσῆς μας καὶ ὁ πῖνακας τῶν ἀτομικῶν μας δικαιωμάτων κάλυπταν τό πρόσωπο τοῦ Σταυρωμένου Θεανθρώπου καὶ τίς ἱλαρές μορφές τῶν ἁγίων μας, ἀντὶ γιὰ τὴ θυσιαστικὴ πράξη τῆς ἀγάπης μελετοῦμε καὶ ἀποθηκεύουμε μέσα μας τό ἓνα καὶ μοναδικό εἶδωλο, τό ἄτομό μας.

Τά πάντα γύρω μας, πρέπει νά ἐξυπηρετοῦν τὴν εὐμαρειά μας. Καὶ οἱ ὑλικοὶ πόροι καὶ οἱ ἄνθρωποι, πού δένονται μέ μᾶς μέ κάποιο λῶρο συγγένειας ἢ φιλίας.

Ἄν οἱ γύρω μας, τά συγγενικά καὶ τά φιλικὰ πρόσωπα, μᾶς ὑπηρετοῦν, ἂν κολακεύουν τὴν αὐταρέσκειά μας, ἂν ἀνοίγουν τό δρόμο πρὸς τὴν ὑλικὴ ἀνεσὴ μας, εἶναι ἀποδεκτοὶ καὶ ἀγαπητοί. Τούς ἐγγράφουμε στόν πίνακα τῆς εὐνοιάς μας, ὡς πρόσωπα ἀγαπητά. Καὶ ἀνταποδίδουμε, μέ κάποιο λόγο συμπάθειας ἢ μέ κάποια «κατὰ συνθήκη» φιλοφρόνηση. Ἄν, ὅμως, σφιγμένοι καὶ σκυθρωποί, ἐπειδὴ βηματίζουν μέσα στό φαράγγι τῆς περιπέτειας καὶ τοῦ πόνου, δέ δείχνονται πρόθυμοι νά ἀσχοληθοῦν μέ μᾶς, νά μᾶς τιμῇσουν μέ τὴν ἀγάπη τους καὶ νά θυμιατίσουν τό ἀγέρωχο εἶδωλό μας, τούς ἀπωθοῦμε καὶ τούς ἀπορρίπτουμε.

Αὐτὴ ἡ ἐνδοστροφία ἀλλοιώνει καὶ ἀλλοτριώνει τὴν ἀγάπη.

«Εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γάρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς ἀγαπῶσι. καὶ ἐάν ἀγαθοποιῇτε τοὺς ἀγαθοποιῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γάρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τό αὐτό ποιοῦσι» (Λουκ. στ' 32-33).

Ἄν ἡ ἀγάπη σας, λείει ὁ Κύριός μας, μικρὴ ἢ μεγάλη, ἄγνοο αἰσθημα ἢ ἐνεργοποιημένο δυναμικὸ τῆς ψυχῆς, ἀπευθύνεται στοὺς λίγους, σέ κείνους, πού προθυμοποιήθηκαν πρὶν ἀπὸ σᾶς καὶ ἀνοιξαν τό χέρι σέ παροχὴ αἰσθημάτων, ποία ἀξία ἔχει ἡ πράξη σας; Καὶ αὐτοί, πού ἀναμοχλεύουν διὰ βίου τὴν ἁμαρτία, εἶναι εὐαίσθητοι σέ μιὰ τέτοια ἀντιπαροχή. Ἀνταποκρίνονται στή δωρεά. Καὶ ἀνοίγουν παρτίδα συναλλαγῆς.

(Ἀπόσπασμα ἀπὸ τό νέο βιβλίον τοῦ Μητροπολίτη Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου: Τὸ «τραῦμα» τῆς ἀγάπης.

"Αθλημα άγοραίου στίβου

Α"θλημα του άγοραίου στίβου ή δημοσκοπήση. Του χώρου, στον οποίο ή άξία μετριέται μέ τήν πλησμονή του λόγου, μέ τήν επιτήδευση των έμφανίσεων, μέ τή φαντασμαγορία των ύποσχέσεων, μέ τήν επίδειξη του πλούτου και, σέ κάποιες άκραίες περιπτώσεις, μέ τήν άναίδεια τής άκρατης διαφθοράς. "Ολοι αυτοί, πρωταγωνιστές και κομπάρσοι τής επικαιρότητας, καθώς παρελαύνουν, μέ σταθερό ώράριο, στά άνοιχτά παράθυρα των Μίντια, άποκτούν πόντους δημοτικότητας. Και συναγωνίζονται, φιλότιμα ή άφιλότιμα, γιά τήν κατάκτηση του ύψηλου δείκτη ή και τής πρωτιάς.

Η πρακτική των δημοσκοπήσεων μοιράζει άριστεία τιμής σέ μηδενικά, άν έχουν τήν πρόβλεψη και τήν ικανότητα νά προβάλλονται ως φουσκωμένα μπαλόνια και βαραθρώνει πετράδια πολύτιμα του πολιτιστικού ίστού, έπειδή δέ φουσκώνουν έντυπωσιακά και δέν κλέβουν μέ τήν ύποκρισία τους τήν παράσταση.

*

Στόν έσχατο τουτο καιρό ή διαπλοκή των δημοσκοπήσεων εισέβαλε, όρμητική και καταλυτική, στόν ιερό χώρο τής Εύχαριστιακής μυσταγωγίας. Έγινε άποδεκτή ως διαδικασία

πειστική και άποδεικτική πνευματικού βάρους. Κατακυρώθηκε ως πράξη δεμιτή, προβολής και άνάδειξης τής ιερατικής και άρχιερατικής άξιοκρατίας.

Ο Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος είναι ό πρώτος και κύριος υπεύθυνος αύτής τής κοσμικής εισβολής. Λάτρης τής χλιδής και φορέας τής άλαζονείας, πρόδωσε τή χρυσή κληρονομιά τής έπισκοπικής σεμνότητας. Συμμάχησε μέ τή μεθοδολογία του άθεου χώρου. Υίοθέτησε τά σχήματα τής προβολής, τής διαφήμισης, τής προπαγάνδας, τής πρόκλησης μαζικής έξαψης. Άκούμπησε πάνω στους δείκτες των δημοσκοπήσεων, πού κλιμακώνουν, όλοένα και μέ διαφορετικά κριτήρια, τά προσόντα και τήν άξία των προσώπων του δημόσιου βίου. Και άνοιξε διάπλατα τίς πύλες του Θυσιαστηρίου στην εισβολή τής κοσμικής άμιλλας και τής προκλητικής και αυτάρεσκης επίδειξης. Τά έργαστήρια των Μίντια έγιναν ό ναός του. Οί φωτορεπόρτερς άναδείχτηκαν οί άγαπημένοι συνεργάτες του, πού άπομάκρυναν ή και έκτόπισαν τούς συλλειτουργούς του. Τά φώτα των τηλεοπτικών προβολών καθιερώθηκαν ως καντήλες τής άρχιεπισκοπικής ιερουργίας του.

Θά ήταν πολύ ένδιαφέρουσα ή έρευνα, πού θά κατέγραφε πόσες είναι οί ήμερήσιες συναντήσεις του προκα-

δημένου της Ἐκκλησίας της Ἑλλάδος μέ τά τηλεοπτικά συνεργεία καί μέ τούς ἀντιπροσώπους της διαπλεκόμενης δημοσιογραφίας καί πόσες οἱ πνευματικές ἐπικοινωνίες του μέ τούς ἱερεῖς της ἀρχιεπισκοπικῆς του περιφέρειας, πού εἶναι οἱ συνιερουργοί του καί οἱ συναχθοφόροι τοῦ σωστικοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος καί τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης. Μιά τέτοια ἔρευνα, εἶναι βέβαιο, θά ἔδινε τό στίγμα ἑνός πρωθιεράρχη, πού ἱερατεύει ὄχι στό Θυσιαστήριο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά στήν πασαρέλα τῆς ἐπίδειξης καί τῶν δημοσκοπήσεων.

*

Δυναμική καί ἀπόλυτη ἡ Ἀποστολική καί Πατερική παράδοση τῆς σεμνότητας, δέν ἀφήνει περιθώρια αὐτοπροβολῆς στούς ἐποχιακοὺς λειτουργοὺς τῶν ἁγίων Μυστηρίων. Στοιχημένη στόν Εὐαγγελικό λόγο καί στό παράδειγμα τοῦ σαρκωμένου Λόγου, ἀποτελεῖ Κανόνα ζωῆς καί μονόδρομο συμπεριφορᾶς. Δέ διαπλέκεται μέ τίς κοσμικές μεθοδολογίες τῆς διαφήμισης. Καί δέ συγχωρεῖ τήν παρασπονδία.

Ἡ σκιά τῆς ταπεινοφροσύνης ἀποτελεῖ τό μοναδικό κλίμα, μέσα στό ὁποῖο βλαστάνει καί ἀνθοφορεῖ ἡ ἱερωσύνη. Εἶναι θεσμοθετημένη καί καταξιωμένη ἀρχή, πού ὑποχρεώνει σέ πλήρη συμμόρφωση.

«Ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καί ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος» (Ματθ. κ' 26, 27).

«Ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἀπό πρώτης ἡμέρας ἀφ' ἧς ἐπέβην εἰς τήν Ἀσίαν, πῶς μεθ' ὑμῶν τόν πάντα χρόνον ἐγενόμην, δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετά πάσης ταπεινοφροσύνης καί πολλῶν δα-

κρύων καί πειρασμῶν τῶν συμβάντων μοι» (Πράξ. κ' 19).

Τό ἱερατικό λειτούργημα δέν εἶναι ἡγεμονικό προνόμιο, πού συμπορεύεται μέ τήν ἔπαρση καί τήν ἐπίδειξη. Ἀποτελεῖ ταπεινή εἰσφορά ἀγάπης καί αἵματος στή βάση τοῦ Σταυροῦ, πού πορφυρώθηκε ἀπό τίς αἱμάτινες σταγόνες τοῦ Θεανθρώπινου Προσώπου.

Ἀντίθετος μέ τή θεϊκή προσταγή καί μέ τήν πράξη τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ βηματισμός τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἡγετικῆς του παρέλασης ἔδειξε νά μή συμβιβάζεται ἢ καί νά φοβᾶται:

- Τή μυστική, ὀλοκάρδια ἀναφορά στό σταυρωμένο Κύριο καί τήν ἀδόρυβη διακονία.

- Τήν κλειστή πόρτα τοῦ ταμείου τῆς προσευχῆς (Ματθ. στ' 6).

- Τή διακριτική ἀπόκρυψη τῆς ἐλεημοσύνης (Ματθ. στ' 3).

- Τό βηματισμό στά ἴχνη τοῦ Διδασκάλου, πού, ἀκόμα καί «ὅταν ἐθεράπευσε πολλούς», «ἐπετίμησεν αὐτοῖς ἵνα μή φανερόν ποιήσωσιν αὐτόν, ὅπως πληρωθῇ τό ρηθέν ὑπό Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· ἰδοὺ ὁ παῖς μου... οὐκ ἐρίσει οὐδέ κραυγάσει, οὐδέ ἀκούσει τις ἐν ταῖς πλατείαις τήν φωνήν αὐτοῦ» (Ματθ. ιθ' 15-19).

Ἦταν ἄραγε ἀσύμβατος ὁ χαρακτήρας τοῦ Ἐπισκόπου Χριστοδούλου μέ τή σαφέστατη ἐντολή τοῦ Κυρίου μας καί τή μακραίωνη ἱερατική παράδοση; Ἦταν τόσο ἰσχυρή ἡ γοητεία, πού ἀσκοῦσαν μέσα του τά ὑποδείγματα τῆς ὑποκριτικῆς τέχνης ἢ οἱ σαλπικτές τῶν πολιτικῶν συνθημάτων, πού δέν κατάφερε νά δαμάσει τήν πειρασμική τάση γιά μίμηση; Ἡ μήπως πί-

στευε, άθεολόγητα καί άνιστόρητα, πώς μέ τήν πλησμονή τής προβολής καί μέ τήν επίκληση τών δεικτών τών δημοσκοπήσεων θά κατάφερνε νά επιβάλλει στή δημόσια σκηνή τό προφίλ ενός άξιαγάπητου ποιμένα καί νά κηρύξει άποτελεσματικότερα τό Εύαγγέλιο τής ταπεινοφροσύνης;

“Ο,τι καί άν πίστευε τή στιγμή τοῦ ξεκινήματός του, όποια καί άν ήταν τά όράματά του τήν ώρα, πού κατάστρωνε τό σχέδιο έκπόρθησης τής άρχιεπισκοπικής έπαλξης, ή έπιλογή τής άμετρης προβολής καί ή υιοθέτηση τών κοσμικών γκάλοπς, τής συγκριτικής καταμέτρησης τής δημοτικότητας, τόν έσπρωξαν στή χρεωκοπία. Τό προσωπικό του σκάφος έξώκειλε. Άντί γιά ποιμένας τής Έκκλησίας, προβλήθηκε ως άστέρας τής κινηματογραφικής ή τής τηλεοπτικής όδόνης. Άντί γιά ίερουργός τών άγίων Μυστηρίων, λειτούργησε ως κακόγουστος δημοκόπος. Ός έκμεταλλευτής τής λαϊκής δυσαρέσκειας καί διεγέρτης τών διχαστικών έντάσεων τής κομματικής αντιπαλότητας.

*

Οί έμφανίσεις τοῦ κ. Χριστοδούλου στά τηλεοπτικά πλάνα, πυκνές καί στυλιζαρισμένες στά Χολλυγουντιανά πρότυπα, έχουν πάντοτε τή σφραγίδα τής τριπλής στόχευσης. Τήν επίδειξη άμετρης χλιδής, πού (κατά τούς μή καμουφλαρισμένους όραματισμούς του) μπορεί νά έντυπωσιάσει καί νά παρασύρει σέ έκρηξη θαυμασμοῦ. Τή συνθηματολογία τής αντιπολιτευτικής καταφοράς κατά τοῦ κρατικού καί τοῦ κοινωνικού κατεστημένου, πού ίκανοποιεί τίς τάξεις τών δυσαρεστημένων καί προκαλεί συσπείρωση. Καί τήν

άξιοποίηση τής όμάδας τών χειροκροτητῶν, πού, ένεργώντας ως άθανταδόροι, ήλεκτρίζουν τή μάζα, μέ τίς ίαχές τους καί μέ τά χειροκροτήματα καί τήν ώθοῦν στίς έκδηλώσεις τής άναγνώρισης καί τής τιμής τοῦ άρχιεπισκοπικοῦ προσωπειοῦ.

Τυποποιημένο καί παγιωμένο τό κασέ τών άρχιεπισκοπικών έμφανίσεων, έχει περάσει, ως σόου ρουτίνας, στά τηλεοπτικά κανάλια. Κατά τίς έπισκέψεις του στά διάφορα διαμερίσματα τής έλληνικής γῆς, έμφανίζεται, ως άπό μηχανής σωτήρας, κατεβαίνοντας άπό έλικόπτερο, πού τοῦ διαθέτει μέ πολλή άνεση ή οίκονομική διαπλοκή. Δέχεται τή βροχή τών λουλουδιῶν, πού τοῦ έχει έτοιμάσει ή «ύπηρεσία κολάκων» ή ή ύποπτη, παρασκηνιακή σκοπιμότητα. Βηματίζει, μέ ύφος ήγεμονικό, ύπεροπτικό, δίνοντας τό σήμα τής ύπεροχής. Έκφωνεί ένα δημαγωγικό, άθεολόγητο λόγο, μέ τόν όποιο δηλώνει μονότονα, ότι δύναμή του είναι ή άγάπη τοῦ λαοῦ. Δέχεται τίς τιμητικές διακρίσεις, τό χρυσό κλειδί τής πόλης ή τήν περγαμηνή τής ανακήρυξης του σέ επίτιμο δημότη, πού τοῦ προσφέρει, στερεότυπα, ό δήμος ή ή κοινότητα. Καί, άπό κοντά, άποδέχεται, ως δήθεν δείγμα άγάπης, κάποιο έντυπωσιακό δώρο, μιά χρυσοκέντητη άρχιερατική στολή ή ένα πανάκριβο έγκόλπιο. Φωτογραφίζεται μέ τά πρόσωπα τής τοπικής νομενκλατούρας. Καί διοχετεύει τό μήνυμα τής προσωπικής του άξίας(!) στους πομπούς τών τηλεοράσεων.

Πόσες φορές, στό μακρό διάστημα τής θητείας του στό θρόνο τών Άθηνών, ύποχρεώθηκαν οί τηλεθεατές νά παρακολουθήσουν τό ίδιο σενάριο!

Ούτε κεραία λιγότερο. Ούτε πινελιά απόχρωσης περισσότερο. Ίδιο σενάριο, ίδια σκηνοθεσία, ίδια εκδίπλωση, ίδια έπαρση. Όλα δανεισμένα από τήν πασαρέλα και από τό κοσμικό φουαγέ, στό όποιο βηματίζουν οί άστέρες τής ύποκριτικής και μετρούν τό γδοϋπο τών βημάτων τους.

*

Έπί είκοσι αιώνες συνεχίζεται ή γραφή τής εκκλησιαστικής μας ιστορίας. Στή μακρότατη αυτή χρονική απόσταση τών είκοσι αιώνων και στήν άπέραντη έκταση τών επισκοπικών δικαιοδοσιών, έμφανίστηκαν πρόσωπα φιλόδοξα, πού όνειρεύτηκαν νά μεταποιήσουν τίς επισκοπικές καθέδρες σέ θρόνους έξουσίας και χλιδής. Άλλά, κανένας από αυτούς δέν έφτασε σέ τέτοιο σημείο σκλήρυνσης και άλλοτρίωσης, πού νά αποτολμήσει νά έμφανίσει ως περγαμηνές προσωπικής άξίας τίς δημοσκοπήσεις τής κοσμικής διαπλοκής. Άνθρωποι, πού ήγεμόνευσαν μέ σκληρότητα, καταγράφηκαν στίς δέλτους τής ιστορίας. Ποιμένες, πού νά βγήκαν στήν αγορά και νά διακήρυξαν, πώς τά ποσοστά τής δικής τους δημοτικότητας ξεπερνούν τά ποσοστά τής δημοτικότητας τών τραγουδιστών και τών θεατρίνων τής πατρίδας τους, δέ γνώρισε ίσαμε τή δύση του είκοστου αιώνα ή Όρθόδοξη Έκκλησία. Και αυτό, πού δέν τό γνώρισε στήν ήσυχη ή στήν καταρρακτώδη ροή τών είκοσι αιώνων, τό βρήκε μπροστά της από τή στιγμή, πού κατάκτησε τήν επίζηλη θέση του Άρχιεπισκόπου ό κ. Χριστόδουλος.

Θαυμάζοντας και λιβανίζοντας τόν έαυτό του, διακήρυξε, όχι μιά, αλλά πολλές φορές: «Όταν ή δημοτικότητα

του Άρχιεπισκόπου φτάνει σέ τέτοια ύψη, αυτό άποτελεί δείγμα, πώς έχει γίνει στροφή στήν κοινωνία μας και οί άνθρωποι στρέφονται, μέ ειλικρινή άγάπη, πρós τή μητέρα Έκκλησία».

Κάνοντας αυτή τή διακήρυξη, λησμονεί ό κ. Χριστόδουλος, πώς ή δημοτικότητα δέν είναι πάντοτε δείκτης εκτίμησης και σεβασμού πρós πρόσωπα, πού έχουν αναμφισβήτητη άξία. Τίς περισσότερες φορές είναι άντανάκλαση έντυπώσεων, πού τίς προκαλεί ή έπιτηδευμένη ήθοποιία. Άλλωστε, και στήν πατρίδα μας και σ' όλόκληρο τόν κόσμο, πρωταθλητές στό στίβο τής δημοτικότητας δέν είναι οί πρωτοπόροι τής δημιουργίας και τής θυσίας, αλλά οί μάγοι τής ύποκρισίας.

*

Μέ τή συμπεριφορά του αυτή ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος πλαστογράφησε τήν εικόνα του ποιμένα τής Όρθοδοξίας. Έκανε τήν Έκκλησία θέατρο. Τήν επισκοπική καθέδρα, μπαλκόνι πολιτικής δημοκοπίας. Τό θεολογικό λόγο, κνησμό τής μαζικής άκοής. Τήν κατάφαση του πληρώματος τής Έκκλησίας, τό «Άμήν» τής Ευχαριστιακής Σύναξης στά λειτουργικά κελεύσματα του «προεστῶτος», ψήφους άναγνώρισης τής κοσμικής άξίας του και πόντους τής δημοτικότητάς του.

Η άλλοίωση είναι τραγική και περνάει ως πυρετός έξαντλητικός τής δυναμικότητας τής ιερωσύνης. Μιά ιερωσύνη, πού πορεύεται άγέρωχα γιά νά επιδεικνύεται, πού έμφανίζεται γιά νά ραίνεται μέ άνθοπέταλα, πού έξαγγέλλει προγράμματα γιά νά χειροκροτείται, πού μάχεται γιά νά παραβιάζει τίς πύλες τής κοινής άναγνώρισης, δέν

είναι ιερωσύνη. Δέ «στοιχεί» στην Ἀποστολική καί στην Πατερική παράδοση. Δέν ἀνοίγει τό κεφάλαιο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ λαοῦ.

Καί μή λεχτεῖ, ὅπως φορτικά ὑποστηρίζεται ἀπό τόν κόλακα, αὐλικό δημοσιογράφο, πῶς οἱ ἐκδηλώσεις ἀγάπης καί οἱ ψῆφοι ἀναγνώρισης τῆς ἀξίας τοῦ προκαθημένου, εἶναι πηγαῖες, σεβαστικές ἐκρήξεις τοῦ λαοῦ, πού ἀναγκάζεται ὁ προκαθήμενος Ἱεράρχης νά τίς ἀποδεχτεῖ, γιά νά μήν πικράνει τίς ζωντανές ἐστίες τῆς ἀγάπης, τίς καρδιές τοῦ ποιμνίου του καί ὁλόκληρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Μιά τέτοια δικαιολογία εἶναι πρόφαση «ἐν πολλῇ ἁμαρτία». Γιατί ἂν συνέβαινε κάτι τέτοιο, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέ θά ἐκμεταλλευόταν τά χειροκροτήματα καί τίς δημοσκοπήσεις, γιά νά ἐμφανίσει τό «ἱματζ» του, ὡς κυρίαρχο στίς συνειδήσεις καί στίς καρδιές τῶν νεοελλήνων. Δέ θά ἔφτανε σ' αὐτή τήν πράξη τῆς ὑπεροψίας καί τῆς αὐτοπροβολῆς. Ἡ καταξίωσή του θά ἦταν γεγονός καί ἡ ἐκμαίευση πόντων ὁλότελα περιττή. Ἀλλά καί γιά ἓνα ἄλλο λόγο. Γιατί, διατηρώντας (πού δέ τή διατηρεῖ) τήν ταπεινοφροσύνη, τήν ἐπίγνωση τοῦ ἀνυπερβλήτου μεγέθους τῆς ιερωσύνης καί τῆς πεπερασμένης διάστασης τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου (καί τοῦ δικοῦ του καί τῶν συνιεραρχῶν του) θά διέκοπτε, μέ μία κίνηση σοβαρῆς παρέμβασης, τήν ἀνα-

παραγωγή καί τήν προβολή τῶν δημοσκοπήσεων.

Κάποιος δημοσιογράφος, ἐκπρόσωπος τοῦ κοσμικοῦ χώρου, εἶχε τό θάρρος νά τοῦ τό ὑποδείξει. Μπροστά στά ἀνοιχτά παράθυρα τῶν τηλεοράσεων, εἶπε τοῦτο τό σημαντικό. «Ἄν ὁ Μακαριότατος δέν ἦταν δέσμιος τῆς μαγείας τῶν δημοσκοπήσεων, θά ἔλεγε: Βρέ παιδιά, ἐγώ δέν εἶμαι μήτε πολιτικός μήτε τραγουδιστής. Ἀσκῶ ἓνα λειτούργημα, πού δέν ἀντέχει νά στριμωχτεῖ στήν πασαρέλα τῶν δημοσκοπήσεων. Ἀφεῖστε με στήν ἄκρη. Σᾶς παρακαλῶ, μήν ἀσχοληθεῖτε ξανά μαζί μου. Καί μή συλλέξετε στοιχεῖα, πού νά ἀφοροῦν τήν προσωπική μου δημοτικότητα». Καί συμπλήρωσε ὁ δημοσιογράφος. «Ἄμα ἔλεγε κάτι τέτοιο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, κανένας δέ θά τόν ἐνοχλοῦσε. Ὅλοι θά σέβονταν τήν ἐπιθυμία του καί θά τόν ἀπάλλασσαν ἀπό τήν ὀδύνη καί τό διασυρμό νά βλέπει τό ὄνομά του ἀνάμεσα στά ὀνόματα τῶν θεατρίνων. Ἀλλά, ὁ Μακαριότατος δέν ἔκανε αὐτή τήν ἀπλή δήλωση. Γιατί ἀρέσκεται στίς φιγούρες τῶν δημοσκοπήσεων καί στή σύγκριση μέ τοὺς παράγοντες τῆς κοσμικῆς καριέρας».

Μέ τήν ἐκλογή τοῦ κ. Χριστοδούλου ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπόκτησε ἓνα ἀστέρα τῆς θεατρικῆς σκηνῆς καί ἔχασε ἓνα Ἀρχιεπίσκοπο.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

**«Οὐδείς γάρ ἐν ὄψεσι δεσπότης πρὸς ἀρέσκειαν
συνδούλου ἐπὶ ἀτιμία τοῦ δεσπότη καὶ κατακρίσει
ἑαυτοῦ μετεωρίζεται».**

(Μέγας Βασίλειος)

Ἱερὸν καθῆκον ἐπιτελοῦντες...

Στίς 17 καί 18 τοῦ περασμένου Νοεμβρίου ὁμάδα προσκυνητῶν, συνοδευομένη ἀπό τό Σεβ. Μητροπολίτη Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος κ. Νικόδημο, πραγματοποίησε προσκυνηματική ἐκδήλωση στό ἱερὸ νησί τῆς Τήνου σέ ἐκπλήρωση διπλοῦ ἱεροῦ καθήκοντος.

Τό πρῶτο: Ἦταν ἓνα εὐλαβικό προσκύνημα στήν Μεγαλόχαρη Παναγία μας, στήν ὁποία ὅλοι μας καί ὁ καθένας χωριστά καταθέσαμε τίς εὐχαριστίες μας, τά αἰτήματά μας καί τό δάκρυ τῆς ἀγωνίας καί τῆς ἐλπίδας μας, ἐπαναφέροντας στή σκέψη μας τό στίχο τοῦ ἱεροῦ ὕμνου «Πολλά ἰσχύει δέησις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης».

Τό δεύτερο: Ἦταν καί πάλι, ὅπως κάθε χρόνο, ἓνα ταπεινὸ προσκύνημα στὸν τάφο τοῦ μεγάλου Ἱεράρχη τῶν ἡμερῶν μας, τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Ἱερωνύμου, μέ τή συμπλήρωση δεκατριῶν ἐτῶν ἀπὸ τὴν κοίμησή του.

Δέν θά ἦταν ὑπερβολὴ ἂν τονίζαμε «πάλιν καί πολλάκις» ὅτι τό χρονικὸ διάστημα, κατὰ τό ὁποῖο ὁ μακαριστὸς Γέροντας διακόνησε στὸν πρῶτο θρόνο τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελέσει τὴ χρυσή περίοδο, «τόν χρυσοῦν αἰῶνα», τῆς Ἐκκλησίας μας. Στό ἔργο καί στήν προσωπικότητα τῆς μεγάλης αὐτῆς μορφῆς τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναφέρθηκε πολὺ παραστατικὰ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀττικῆς μέ τὴν ἐμπειρία, πού εἶχε, ἀπὸ τὴν προσωπικὴ ἐπικοινωνία μαζί του. Ἄς προσθέσουμε, ὅμως, τοῦτο μόνο. Ὁ Μακαριστὸς Ἱερώνυμος, στή μεγάλη καί ἀνεκτίμητη προσφορά του στήν Ἐκκλησία, ἀντιμετώπισε θαρραλέα τίς δυνάμεις τοῦ κόσμου τούτου καί στὸν ἀγώνα αὐτόν πρόσφερε τό εἶναι του καί τὴν ἴδια τὴ ζωὴ του.

Καί ὁ ὠραῖος αὐτὸς ἀγὼνας συνεχίζεται καί σήμερα ἀπὸ τοὺς ἐναπομειναντες ἄξιους μαχητὲς Μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι «ἐν μαρτυρίῳ καί μαρτυρίᾳ» ἀκολουθοῦν πιστὰ τὴν πορεία ἐκείνη, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ὁ μακαριστὸς Ἱερώνυμος χάραξε.

Τά λόγια περιτεύουν. Ἄς εὐχηθοῦμε μέ τίς πρεσβείες τῆς Παναγίας μας καί τὴ μεσιτεία τοῦ Γέροντα, ἡ δική μας Ἐκκλησία νά ξαναβρεῖ καί πάλι τὴν ὀρθὴ καί σωστὴ πορεία της πρὸς τό συμφέρον πάντοτε τοῦ πληρώματος καί πρὸς δόξαν τοῦ Ὀνόματος τοῦ Ἀγίου Θεοῦ.

Συν.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Στό φύλλο της «ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ» της 2.9.2001 καταχωρίζεται ένα πολύ ενδιαφέρον δικαστικό ρεπορτάζ, πού αναφέρεται σέ θέματα έκκλησιαστικής δικαιοσύνης καί ιδιαίτερα στόν τρόπο μέ τόν όποιο πρέπει νά άπονέμεται ή δικαιοσύνη άπό τά Έκκλησιαστικά Δικαστήρια τών κρατών-μελών της Ε. Ε., μέσα στά πλαίσια της Συμβάσεως γιά τήν προστασία τών δικαιωμάτων τοῦ ανθρώπου.

Σκόπιμο εἶναι νά παραθέσουμε ἕνα άπόσπασμα άπό τό ενδιαφέρον αὐτό δημοσίευμα. Ἀναφέρεται λοιπόν στό ρεπορτάζ: «**“Καμπανάκι” καί μάλιστα ήχηρό, χτυπά τό εὐρωπαϊκό δικαστήριο, γιά τόν άπαράδεκτο τρόπο μέ τόν όποιο λειτουργοῦν καί άπονέμουν άκόμη καί σήμερα δικαιοσύνη τά έκκλησιαστικά δικαστήρια πολλών χωρῶν. Ἡ πρόσφατη άπόφαση τοῦ εὐρωδικαστηρίου τοῦ Στρασβούργου άφορᾷ έμμέσως τό Βατικανό, όμως ή οὐσία τών παρατηρήσεων τοῦ δικαστηρίου άφορᾷ όλες τίς χώρες πού έχουν κυρώσει τήν Εὐρωπαϊκή Σύμβαση τών Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, ανάμεσά τους καί ή Ελλάδα. Σύμφωνα μέ τή σημαντική αὐτή άπόφαση, ή όποία μπορεῖ νά άνοίξει τό δρόμο γιά σημαντικές αλλαγές καί στήν έλληνική έκκλησιαστική δικαιοσύνη, ό όποι-**

οσδήποτε έγκαλεῖται ενώπιον αὐτῶν τών δικαστηρίων, πρέπει πρίν άπό όλα τά ένημερώνεται γιά τά στοιχεῖα πού έπικαλοῦνται έναντίον του. Παράλληλα, σύμφωνα μέ τήν άρχή της άντιδικίας πού έπικρατεῖ σέ όλες τίς ποινικές ή άστικές διαδικασίες, πρέπει όλα τά μέρη νά έχουν τή δυνατότητα νά εξετάσουν καί νά άμφισβητήσουν τά στοιχεία της δίκης. Ἀκόμη τό γεγονός ότι τό έγκαλούμενο μέρος δέν εκπροσωπήθηκε μέ δικηγόρο στήν έκκλησιαστική αὐτή διαδικασία, ούτε τοῦ δόθηκε ή εύκαιρία νά ζητήσει νομική βοήθεια άπό κάποιον δικηγόρο, συνιστᾷ έπίσης παραβίαση τοῦ άρθρου 6 της Εὐρωπαϊκής Σύμβασης, πού προστατεύει τό δικαίωμα της δίκαιης δίκης καί της άκρόασης τοῦ κατηγορουμένου».

Αὐτά λοιπόν διαλαμβάνονται στό σκεπτικό της παραπάνω άποφάσεως τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου, μέ τήν όποία γίνεται σαφῶς ή έπισήμανση ότι καί στό χώρο άπονομής της έκκλησιαστικής δικαιοσύνης πρέπει νά προστατεύεται πλήρως καί άποτελεσματικά τό δικαίωμα τών έγκαλουμένων νά τυχουν μιας «ΔΙΚΑΙΗΣ ΔΙΚΗΣ», μέ όλες τίς πρὸς τοῦτο προϋποθέσεις καί μέ όλες τίς θεμελειώδεις δικονομικές έγγυήσεις. Προσδιορίζεται ειδικότερα μέ τήν άπόφαση αὐτή τό δικαίωμα τών έγκαλου-

μένων να έχουν πλήρη ενημέρωση για όλα εκείνα, που συνθέτουν την αποδιδόμενη σ' αυτούς κατηγορία, να έχουν απρόσκοπτη και ανεμπόδιστη τή δυνατότητα για τήν προβολή και τήν προσκομιδή των στοιχείων, που αναφέρονται στον υπερασπιστικό τους αντίλογο και τέλος να έχουν τό δικαίωμα να συμπαρίστανται στα ακροατήρια των Έκκλησιαστικών Δικαστηρίων με λαϊκό συνηγορο (δικηγόρο) τής δικής τους απολύτως επίλογής, για να ικανοποιείται έτσι στήν ουσία του τό θεμελιώδες ατομικό δικαίωμα τής πλήρους και αποτελεσματικής ακροάσεως.

Δυστυχώς, τούς διοικητικούς μηχανισμούς τής Έκκλησίας μας δέν τούς έχουν έγγίσει αυτές οί αυτονόητες και δημοκρατικές αρχές και ευαισθησίες. Καί αυτό τό λέμε μέ καλόπιστη και ειλικρινή διάθεση, αλλά και μέ θλίψη πολλή. Κλασσικό και κορυφαίο παράδειγμα, πού θά αποτελεί και για τό μέλλον μνημείο έκτροπής και έντροπής, είναι τό θέμα των επανειλημμένων διώξεων επί είκοσι έπτά συναπτά έτη των Δώδεκα Μητροπολιτών, μέ όλες τίς παραμέτρους και τά συνακόλουθα, πού άμεσα συνάπτονται μέ αυτό.

Σ' αυτό λοιπόν τό θέμα θά έστιάσουμε αποκλειστικά τήν αναφορά μας μέ άφορμή τό παραπάνω δημοσίευμα, για να καταδειχθεί πανηγυρικά και αναντίρρητα πόση μεγάλη άπόσταση χωρίζει τά γεγονότα, πού συνθέτουν στήν εξέλιξή τους τό όλο πρόβλημα, από τίς καίριες παρατηρήσεις για μιá «ΔΙΚΑΙΗ ΔΙΚΗ» πού έπισημαίνονται μέ τήν πρόσφατη άπόφαση του Εύρωπαϊκού Δικαστηρίου. Καί ιδού:

• 1) Οί δώδεκα Ίεράρχες άπομακρύνθηκαν βιαίως τό 1974 από τό τότε

έκκλησιαστικό κατεστημένο. Ή άπομάκρυνση αυτή όχι μόνο άποτέλεσμα «Δίκαιης Δίκης» δέν ήταν, αλλά δέν έγινε καν δίκη, ούτε κατ' έπίφαση. Άπομακρύνθηκαν αυθαίρετα, μέ βάση τά νομοθετικά κατασκευάσματα του τότε δικτατορικού καθεστώτος. Καμμία κατηγορία. Καμμία έκκλησιαστική δίκη.

• 2) Τό έτος 1993 ό μαρτυρικός Μητροπολίτης Λαρίσης Θεολόγος παραπέμφθηκε σέ δίκη. Ό λόγος; Οί γνωστές άνυπόστατες και μεθοδευμένες αιτιάσεις τής διοικήσεως τής Έκκλησίας. Καί έδω κάθε άλλο παρά «Δίκαιη Δίκη». Ήταν «ΠΑΡΩΔΙΑ» δίκης, ή δέ παραμονή όρισμένων Άρχιερέων Δικαστών στήν αίθουσα θεωρήθηκε «MARTYRION». Οί χαρακτηρισμοί δέν είναι καθόλου δικοί μας. Μεταφέρονται αυτούσιοι και κατά λέξη από τίς έπίσημες δημόσιες δηλώσεις των τότε συνέδρων δικαστών τής δίκης εκείνης, του τότε Μητροπολίτη Δημητριάδος (νύν Άρχιεπισκόπου) Χριστοδούλου και του Μητροπολίτη Πειραιώς Καλλινίκου. Ή συμπαράσταση λαϊκού συνηγόρου δέν επιτράπηκε παρά τή ρητή νομική πρόβλεψη. Τά όσα παράδοξα έλαβαν χώρα στή συνέχεια, δέν περιγράφονται. Θά δώσουμε τό στίγμα περιορίζοντας τήν αναφορά μας σέ ένα και μοναδικό περιστατικό, πού μιλάει τόσο ευγλωττα. Μετά άκροαματική διαδικασία δύο ήμερών και μετά τήν άποχώρηση συνέδρου Μητροπολίτη κλήθηκε τηλεφωνικώς έτερος Μητροπολίτης για να λάβει μέρος μόνο στή διάσκεψη για τήν έκδοση άποφάσεως(!). Χωρίς να έχει άκούσει τίποτε από τά διαδραματισθέντα στο άκροατήριο επί διήμερο. Έδω πράγματι διεκδικούμε παγκόσμια δικονομική πρωτοτυπία. Οί διαπιστώσεις αυτές και

ό έντοπισμός τών περιστατικῶν καί πά-
λι δέν εἶναι δικοί μας. Ὅλες οἱ βαρύτα-
τες παρανομίες, πού συνέθεταν τό πάζλ
τῆς πολύκροτης αὐτῆς δίκης, ἀποτέλε-
σαν τό ἀντικείμενο εἰδικῆς εἰσαγγε-
λικῆς ἔρευνας καί συγκεκριμένων εἰ-
σαγγελικῶν διαπιστώσεων. Καί μετά τό
πέρας τῆς δικαστικῆς αὐτῆς ἔρευνας
ἀσκήθηκε ποινική δίωξη κατὰ τῶν
μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἐκείνου Δι-
καστηρίου γιά πολλές παραβάσεις τῶν
ἐκκλησιαστικῶν καί πολιτειακῶν νό-
μων, πλὴν ὅμως ἡ δίωξη αὐτή, μέ κυ-
βερνητική πράξη, ἀνεστάλη καί ἡ ποι-
νική δίκη δέν ἔγινε ποτέ. Καί διερω-
τᾶται κανεῖς. Ἄν οἱ σεβαστοί Ποιμένες
μας θεωροῦσαν, τά ὅσα ἔλαβαν χώρα
στή δίκη αὐτή κατὰ τοῦ ἄκακου Δεσπό-
τη Θεολόγου, ὡς «καλῶς γενόμενα»,
γιατί ἀπέφυγαν τή διεξαγωγή τῆς δίκης
καί ἐπείξαν τήν τότε κυβέρνηση καί τε-
λικῶς ἐπέτυχαν τήν ἀναστολή τῆς διώ-
ξεως; Ἡ δίωξη ὅμως αὐτή στήν οὐσία
«δέν ἔπαυσε», ἀπλῶς μόνο «ἀνεστάλη»
καί ἀποτελεῖ τοῦτο μέγα τεκμήριο
ἐνοχῆς.

• 3) Καί κάτι ἀκόμη σχετικό μέ τή
«δίκη» τοῦ ἁγίου αὐτοῦ Μητροπολίτη
τῆς Λάρισας Θεολόγου. Μετά τήν κατα-
δίκη του σέ δεκαετή ἀργία (ὅπως ἡ ποι-
νή αὐτή ἐπιβλήθηκε) ἀσκήθηκε, κατὰ
δικονομικό δικαίωμα, ἔφεση στό Δευτε-
ροβάθμιο δι' Ἀρχιερεῖς Δικαστήριο.
Πλησιάζουμε τή συμπλήρωση δεκαε-
τίας ἀπό τήν ἡμέρα καταθέσεως τῆς
ἐφέσεως καί ἡ ἔφεση αὐτή δέν ἔχει
ἀκόμη ἐκδικασθεῖ ἀπό τό Δευτεροβάθ-
μιο Δικαστήριο, προεδρευόμενο πάντο-
τε ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο. Οἱ ἀπαντή-
σεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων,
στῖς πολλές ὀχλήσεις τῶν νομικῶν
συμβούλων, ἀσαφεῖς καί συγκεχυμέ-

νες. Καί ἡ ἔφεση προφανῶς εὐρίσκεται
παραπεταμένη σέ κάποιο συρτάρι τῶν
συνοδικῶν γραφείων. Καί ἄλλη παγ-
κόσμια δικονομική πρωτοτυπία. Ἐφε-
ση χωρίς ἀπόφαση!

• 4) Καί μετά ἀπ' ὅλα αὐτά, μετά τίς
ἐπανειλημμένες ἀκυρωτικές ἀποφά-
σεις τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου (30 καί
πλέον) καί μετά τίς ποινικές διώξεις, ἡ
διοικοῦσα Ἐκκλησία «οὐκ ἡβουλήθη
συνέναι». Κατεδίκασε καί πάλι σέ νέα
ἀπομάκρυνση τοὺς ἐναπομείναντες
πλέον Μητροπολίτες. Αὐτή τή φορά μέ
τό ἐφεῦρημα τῶν ἀνυπόστατων καί
ἀντικανονικῶν «ἐπιτιμίων ἀκοινωνη-
σίας». Καί ἐδῶ πάλι χωρίς «Δίκαιη Δί-
κη», χωρίς τήν παραπομπή στά μόνα
ἀρμόδια γιά τόν ἔλεγχο τῶν κανονικῶν
παραπτωμάτων Ἐκκλησιατικά Δικα-
στήρια, χωρίς τό δικαίωμα τῶν ἐγκα-
λουμένων νά προβάλουν ὑπερασπιστι-
κό λόγο, χωρίς καὶ ἀκρόαση.

Οἱ δικαστές τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικα-
στηρίου ἔρχονται μέ τήν παραπάνω πο-
λυσήμαντη ἀπόφασή τους καί ἐπιση-
μαίνουν ὅτι καί στήν ἀπονομή τῆς
ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης ἐπιβάλ-
λεται ἡ διεξαγωγή «ΔΙΚΑΙΗΣ ΔΙΚΗΣ»
μέ ὅλες τίς ἐγγυήσεις γιά τή διασφάλι-
ση καί τήν προστασία τῶν δικαιωμά-
των τῶν ἐγκαλουμένων. Καί στήν Ὁρθό-
δοξη πατρίδα μας, ἐπὶ εἴκοσι ἐπτὰ ὀλό-
κληρα χρόνια, σέ βάρος Δώδεκα ἀνώτα-
των κληρικῶν-Μητροπολιτῶν συμβαί-
νουν αὐτά τά παράδοξα καί πρωτά-
κουστα. Θά πρέπει νά προβληματι-
στοῦμε σοβαρά καί ὡς Ἕλληνες καί ὡς
Ὁρθόδοξοι, ὅταν ἐμεῖς ἀρκοῦμεθα νά
καυχόμαστε γιά τόν πολιτισμό μας καί
τήν Ὁρθοδοξία μας καί ἀπό τό ἄλλο μέ-
ρος ἔρχονται οἱ ξένοι, οἱ δικαστές τοῦ
Στρασβούργου, νά κάνουν αὐτές τίς σο-

Κλῆρος καί λαός

Μιά ἐκκοσμικευμένη Ἐκκλησία ἐντάσσεται μέσα στους θεσμούς του κόσμου καί υἱοθετεῖ πολλά ἀπό τά δομικά χαρακτηριστικά του, ὅπως εἶναι ἡ ταξική διαστρωμάτωση. Ὡς «τάξεις» μέσα στήν Ἐκκλησία θεωροῦνται κατά βάση δύο: ὁ κλῆρος καί ὁ λαός. Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖται ὄντως ἀπό τόν κλῆρο καί τό λαό. Συχνά, ὅμως, θέτουμε μεταξύ αὐτῶν ἓνα ταξικό διαχωρισμό καί θεωροῦμε αὐτονόμο νά ἀνταγωνίζονται γιά τό ποιός προσδιορίζει καί ποιός κατευθύνει τήν Ἐκκλησία. Ὁ κλῆρος, ὅποτε ὁ λαός χρησιμεύει μόνο γιά νά δικαιολογεῖ τήν ὕπαρξή του, ἢ ὁ λαός, ὅποτε ὁ κλῆρος ἀποτελεῖ ὄργανό του; Τέτοια διλήμματα, διασπαστικά τῆς ἐνότητας τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει εἰσαγάγει στή νοοτροπία πολλῶν Χριστιανικῶν κοινοτήτων ἡ θεσμοποίησή Της. Οἱ περισσότεροι Χριστιανοί σήμερα δέν μποροῦν νά δοῦν τήν Ἐκκλησία ἔξω ἀπό τούς συσχετισμούς δυνάμεων, πού διεκδικοῦν τή διαχείριση τῆς κοσμικῆς

ἐπιρροῆς καί τῶν οἰκονομικῶν πόρων, πού διαθέτει.

Στόν Παπισμό ἡ Ἐκκλησία συνοψίζεται στό πρόσωπο τοῦ «Πρώτου», τοῦ Πάπα, καί χτίζεται πάνω σ' αὐτόν μέ φέροντα σκελετό τό στελεχειακό δυναμικό τῆς, τόν κλῆρο. Μέσα ἀπό τά κανάλια τῆς κλειστῆς ἱεραρχίας, τό μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας μεταφέρεται στό λαό. Ἡ μυστηριακή ἱερωσύνη στρεβλώνεται γιά νά προσαρμοσθεῖ στίς προδιαγραφές τοῦ «κανονισμοῦ λειτουργίας» τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος καί τή νομιμοποιεῖ. Ὁ λαός εἶναι τό παράγέμισμα τοῦ οἰκοδομήματος. Μόνες του δυνατότητες εἶναι νά προσεύχεται, νά συμμορφώνεται πρὸς τίς ἄνωθεν ὑποδείξεις καί ἐντολές καί... νά πληρώνει «ἐξαγοράζοντας» τή σωτηρία του!

Ἀντίθετα, στόν Προτεστантиσμό ἡ συν-έλευση τῶν πιστῶν, «ὁ λαός», εἶναι τό κυρίαρχο σῶμα, ὅπως οἱ γενικές συνελεύσεις τῶν σωματείων. Μέσα σέ αὐτές τίς συνελεύσεις ἀποκαλύπτεται τό μήνυμα τῆς Ἐκ-

βαρές ὑποδείξεις καί ἐπισημάνσεις καί, ἐπὶ τό λαϊκότερον, νά μᾶς βάλουν τά γυαλιά.

Καί τό ὡραῖο εἶναι ὅτι ἡ ἐκκλησιαστική μας ἡγεσία, ἐνῶ ἀκόμη ἀφήνει ἀθεράπευτο αὐτό τό ἐγκληματικό ἀτόπημα, πού διαπράχθηκε σέ βάρος ὄλων, καί τῶν Δώδεκα Ἀρχιερέων, κόπτεται μέ ἀφορμή τό ἐπικαίρο θέμα τῶν ταυτο-

τήτων καί γιά τήν ἐσωτερική καί γιά τή διεθνή ἔννομη τάξη καί ἐπὶ πλέον ὑπεραμύνεται καί τοῦ διαλόγου ὡς τοῦ μοναδικοῦ μέσου ἐπιλύσεως τῶν προβλημάτων. Διαλόγου, τόν ὁποῖο ἡ ἴδια οὐδέποτε δέχτηκε νά κάνει σέ ὅλη τή μακρά πορεία καί τήν ἔμπονη ἐξέλιξη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος.

Γ. Ι.

κλησίας. Οί κληρικοί προΐστανται του λαού ως διοικητικοί παράγοντες, έντολοδόχοι τής συνελεύσεως τών πιστών. Ἡ μυστηριακή ιερωσύνη περιθωριοποιεῖται, όταν δέν ἐξαφανίζεται έντελῶς. Αὐτό, πού μετράει, εἶναι τὰ προσόντα καί οἱ ἡγετικές ἱκανότητες τών «ποιμένων» ἀνεξαρτήτως φύλου ἢ ἄλλων «ἰδιαίτεροπύτων». Ἔτσι, κάθε ομάδα πιστών γύρω ἀπό ἕνα «ἀρχηγό», μπορεῖ νά ἱδρύσει δική της «Ἐκκλησία». Νά πιστεύει ὅ,τι θέλει. Νά πολιτεύεται ὅπως θέλει.

Ἀπό τήν πλευρά μας, οἱ Ὁρθόδοξοι θά πρέπει νά ἀναρρωτηθοῦμε: ἀναζητοῦμε ὄντως πρῶτα ἀπ' ὅλα τόν Κύριο; Ἐχουμε συναίσθηση ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου»; Βαυκαλίζομαστε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ὑπερέχει τών ἄλλων ὁμολογιῶν, διότι δέν εἶναι οὔτε «ἀπολυταρχική», ὅπως ἡ Ρωμαιοκαθολική, οὔτε «ἀναρχική», ὅπως οἱ Προτεστάντικές, ἀλλά «δημοκρατική»! Μιά τέτοια, ὅμως, θεωρηση συνιστᾷ ἐκτροπή. Ἡ Ἐκκλησία, πού ἱδρυσε ὁ Χριστός, δέν προσδιορίζεται μέ ὅρους πολιτικούς. Εἶναι μυστήριο. Τά πάντα στήν Ἐκκλησία ἔχουν ἄμεση ἀναφορά στό θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ὅλα ἀπορρέουν ἀπό τή θεία ζωή Του. Κρίνονται μέ βάση τή δική Του πορεία πάνω στή γῆ.

Ἡ ἀλλοίωση ἐπέρχεται, όταν θέσουμε τήν Ἐκκλησία στήν προκρούστεια κλίνη τών θεσμῶν τοῦ κόσμου. Ἀποτελεῖ θλιβερή ἐκπτώση τῆς ιερωσύνης, ὅταν Ἐπίσκοποι καί Ἱερεῖς δέν θεωροῦν τό μυστήριο τῆς χειροτονίας τους ὡς πλήρη παράδοση στό Πανάγιο Πνεῦμα, ἀλλά ὡς ἀναγκαῖο προσόν γιά νά γίνουν στελέχη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ, εὐγνώμονες πρὸς αὐτό γιά τή χάρη τῆς ιερωσύνης, πού ἔλαβαν. Τότε, δέν φέρονται ὡς χαρισματοῦχοι ἀδελφοί μέσα στή θεία παρεμβολή. Μή «φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου» (Πράξ. κ; 29), καταντοῦν, ἀπό πατέρες καί ποιμένες, εἴτε

ἀφέντες καί δυνάστες, εἴτε νεροκουβαλητές, πειθήνια ὄργανα μιᾶς ἀλαζονικῆς ἐξουσίας, τήν ὁποία ἀποκαλοῦν ἀσεβέστατα «Κανονική Τάξη». Ἐχοντας δέ μπεῖ στό ἀπυρόβλητο αὐτῆς τῆς ἐξουσίας ἐπιτρέπουν στόν ἑαυτό τους, ἢ καλύπτουν, μέ βάση τό «φιλάδελφον», στούς ταξικούς ἐταίρους τους κάθε παράβαση τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, τών Ἱερῶν Κανόνων, τῆς ἐννόμου τάξεως, ἀκόμα καί τοῦ δόγματος. Ἔτσι ἐκλαμβάνουν τό «δεσμεῖν καί λύειν» τοῦ πνευματικοῦ τους χαρίσματος, «νά λύνουν καί νά δένουν» ἀνεξέλεγκτοι.

Ἡ ἀνταπόκριση τοῦ λαοῦ εἶναι ἐπίσης θλιβερή: Γλοιώδης κολακεία καί ἰδιοτελές ἀλισβερῖσι πρὸς τόν κλῆρο καί ταυτόχρονος διασυρμός του στό παρασκήνιο. Στήν ταξική νοοτροπία τοῦ κλήρου, ὁ λαός ἀντιτάσσει διεκδικήσεις ἄγνωστες σπὴν Ἱ. Παράδοση. Δέν ζητᾷ μόνο νά λαμβάνεται ὑπόψη ἡ εὐθύνη καί ἡ ἀγωνία του γιά τήν Ἐκκλησία, νά ἔχει λόγο γιά τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα, ὅπως στήν ἐποχή τών Ἀποστόλων καί νά μὴ διώκεται ὅταν τόν ἐκφράζει, ἀπαιτεῖ νά ὑπαγορεύει τήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας καί νά λογοκρίνει τή διδασκαλία Της «μέσα ἀπὸ δημοκρατικές διαδικασίες». Τό γυναικεῖο δέ τμήμα τοῦ λαοῦ διεκδικεῖ τήν εἴσοδο γυναικῶν στόν κλῆρο, θεωρώντας τήν ιερωσύνη ὡς ἀναχρονιστικό ταξικό ἀνδρικό προνόμιο, ἀπαράδεκτο στή σύγχρονη φεμινιστική πολιτική ἀντίληψη.

Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἱεραρχική, δηλαδή, μόνον οἱ Ἐπίσκοποι καί οἱ Ἱερεῖς ἔχουν α) τήν ἀρμοδιότητα νά διοικοῦν τήν Ἐκκλησία καί νά διευθύνουν κάθε δραστηριότητά Της β) τήν εὐθύνη τῆς διδασκῆς γ) τή χάρη νά τελοῦν τὰ μυστήρια καί κάθε ἁγιαστική πράξη. Ἡ ἱερατική ἐξουσία εἶναι ἀπόρροια τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας, διότι στήν πραγματικότητα δι' αὐτῆς θέλησε νά ἐνεργεῖ ὁ Θεός. Τό Πανάγιο Πνεῦμα

«δανείζεται» ὅσες δυνατότητες θέσει στή διάθεσή Του ὁ κληρικός, καί τίς χρησιμοποιοῖ γιά νά χτίσει τήν Ἐκκλησία καί νά Τήν φέρει στήν ὠριμότητα «τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ», στήν τελειότητα «τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἑφ. δ' 13). Μέ τήν ἔννοια αὐτή, καί μόνο, ἡ ἱερατική ἐξουσία ὑπέρκειται τῶν βασιλειῶν τοῦ κόσμου (ἰ. Χρυσόστομος). Ἡ ἐξουσία τοῦ κλήρου στήν Ὁρθοδοξία εἶναι κενωτική, κατά τό πρότυπο, πού ἄφησε ὁ Κύριος στήν ἐπίγεια ζωή Του. Δέν εἶναι ὑπεροχική.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «κιβωτός» σωτηρίας. Ὅσοι θέλουν νά σωθοῦν πρέπει νά μποῦν μέσα καί νά ζοῦν ὡς ἐνεργά μέλη Της. Ὅχι ὡς παροδικοί πελάτες ἐνός «καταστήματος». Οἱ λαϊκοί ἔχουν τήν Ἐκκλησία, ὅπως τό σπίτι τους. Ὅχι σάν ἀφεντικά, οὔτε, ὅμως σάν ξένοι περαστικοί. Κάθε λαϊκός εἶναι ἀδελφός μιᾶς μεγάλης οἰκογένειας. Ἡ προσωπική τους σωτηρία, συνυφαίνεται μέ τήν προαγωγή τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσο πιο ἁμαρτωλός καί ἀνάξιος νιώθει, τόσο περισσότερο φλέγεται ἀπό ἀγάπη γιά τό Λυτρωτή του καί τό ἔργο Του, πού εἶναι ἡ

σωτηρία τοῦ κόσμου. Λαϊκοί, ἄνδρες καί γυναῖκες, ἐξουσιοδοτημένοι ἀπό τό ἱερατεῖο, πάντοτε ἔπαιξαν σημαντικό ρόλο στό ποιμαντικό καί κατηχητικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Στήν ἱεραποστολή δέ καί στή διάδοση τοῦ κηρύγματος στόν κόσμο, τό ἔργο τῶν λαϊκῶν προβάλλεται μέσα ἀπό τήν ἐκκλησιαστική μας παράδοση. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐγκωμιάζει μέ θερμή ἕνα κομμάτι τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου, ἐκ προοιμίου ἀποκλεισμένου ἀπό τήν ἱερωσύνη, τίς ἅγιες γυναῖκες καί μάρτυρες, συνεργάτιδες τῶν Ἀποστόλων. Γράφει: «Λέοντες θερμότεραι αἱ τότε γυναῖκες ἦσαν, διανεμόμεναι πρός τοὺς ἀποστόλους (=πού μοιράζονταν μέ τοὺς Ἀποστόλους) τοὺς ὑπὲρ τοῦ κηρύγματος πόρους» (Ρ. Γ. 60, 669).

Ὁ διαχωρισμός καί ὁ ἀνταγωνισμός κλήρου καί λαοῦ ἀποτελεῖ «νεωτερική» ἀλλοίωση. Συνιστᾷ αἵρεση. Θά βρεθοῦμε ἀναπολόγητοι ἂν ὑποθάλψουμε ἢ ἀνεχθοῦμε νά ἀποτελέσει ἡ ἀγιοπνευματική διανομή χαρισμάτων, μέσα στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἔδαφος γιά ταξικούς ἀγῶνες.

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Παπα-Γιάννη

Οἱ τάπες τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς χαβούζας ἀνατινάχτηκαν. Καί μᾶς ἔπνιξε ἡ δυσωδία.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΡΙΠΕΣ

‘Ο φτωχούλης του Θεού

Δέν άντέχω. Σās τό λέω καί σās τό φωνάζω. Δέν άντέχω άλλο. Νοιώθω πώς θά κρεπάρω. Αὐτά, πού άκουσα τοὔτες τίς μέρες, μέ έσπρωξαν σέ ακρότητες. Μέ έκαναν νά βγῶ από τά ρούχα μου.

Καί ξέρετε ποιά ήταν ή πληροφορία, πού μέ έκανε νά ξετρελλαθῶ καί νά χάσω τόν έλεγχο τῶν νεύρων μου; Έμαθα, πώς ό Μακαριότατός μας, πού είναι ό φτωχούλης του Θεού καί στήνεται μπροστά στους φακούς τῶν τηλεοράσεων, μέ μάτια δακρυσμένα καί μέ παρέα τούς φτωχούς καί τούς άστεγους, ξόδεψε μόνο 450.000.000 δραχμές, γιά νά ανακαινίσει τήν άρχιεπισκοπική βίλλα στή Φιλοθέη. Δέν ξόδεψε οὔτε ένα δισεκατομμύριο, οὔτε δυό.

‘Η καλωσύνη του!! Καί ή φιλοπτωχεία του!!

‘Αλλά νά σοβαρευόμαστε. Γιατί καί τά άστεία έχουν τά όριά τους. ‘Από κεῖ καί πέρα άρχίζει ή τραγικότητα. ‘Ο ‘Αρχιεπίσκοπος, γιά νά επισκευάσει τήν κατοικία, πού θά μείνει, ξόδεψε περισσότερα, από όσα χρειάζονται γιά νά χτιστεῖ από τήν άρχή ένα παλάτι.

Στήν άρχή δέν πίστεψα τήν είδηση. Χτύπησε μέσα μου σάν συκοφαντία. Καί άρχισα νά κάνω τό χαζό.

‘Όταν άκουσα τούς παπάδες νά κουτσομπολεύουν καί νά λένε χίλια δυό ύπονοούμενα, γιά τήν ύπόθεση αὐτή, στάθηκα παράμερα καί τούς κακολόγησα. Τό βάρος τῶν κατηγοριῶν, πού εκτόξευαν ενάντια στόν προϊστάμενό τους καί τά πονηρά τους γελάκια, μέ έκαναν νά άμφιβάλλω. Πίστεψα, πώς τά έλεγαν, γιά νά σπιλώσουν τόν άφέντη τους. Γιατί

έκλωθαν καί ξαναέκλωθαν στήν κουβέντα τους τό ποσό τῶν αναρίθμητων εκατομμυρίων, πού δαπανήθηκαν μόνο γιά επισκευές καί πού έφτασαν κάπου εκεί, κοντά στό μισό δισεκατομμύριο. Καί ακόμα σχολίαζαν, μέ πολλά μισόλογα καί μέ πολλά ύπονοούμενα, τό περιβάλλον του Χριστόδουλου, πού πρόκειται νά μπεῖ μέσα στό ανακαινισμένο αὐτό άνάκτορο, νά κατοικήσει καί νά τό καταβρωμίσει.

-‘Ωρέ, έλεγαν καί ξανάλεγαν, οί ιστορίες τῆς δημοσιᾶς Καρδίτσας Τρικάλων θά γίνουν γνωστές, σέ δεύτερη προβολή καί στό βόρειο προάστιο τῆς πρωτεύουσας.

‘Αλλά, πρέπει νά τό ξομολογηθῶ. Δέν πέρασαν, παρά καναδυό μέρες καί πείστηκα, πώς άδίκησα τούς παπάδες. Οί άνθρωποι δέν έβγαζαν τήν άγανάκτησή τους καί τίς κατηγορίες τους από τό τσουβάλι τῆς έμπάθειας. Είχαν πάρει σωστές πληροφορίες. Καί σχολίαζαν όχι άεροφούσκωτο μπαλόني, αλλά χειροπιαστά γεγονότα.

Χωρίς νά τό καταλάβω, έννοιωσα τά μάτια μου νά γουρλώνουν, όταν, τό ίδιο βράδυ, παρακολούθησα στήν τηλεόραση μιá εκπομπή, πού επαλήθευε όλα όσα έλεγαν οί παπάδες τῆς Έκκλησίας μου. Μέ τό νί καί μέ τό σίγμα. Έκεῖ άκουσα νά λένε, καί μέ στοιχεῖα άτράνταχτα, πώς ό Χριστόδουλος ξόδεψε περίπου μισό δισεκατομμύριο, γιά νά ξεκαινουργώσει τή βίλλα. Τήν είχε χτίσει παλιά τό Μοναστήρι τῆς Πεντέλης γιά νά κατοικήῃ εκεί μέσα ό ‘Αρχιεπίσκοπος. ‘Ο πρώτος, πού έμεινε, ήταν ό Δαμασκηνός. Καί ό δεύτερος ό Σεραφεῖμ. ‘Από ότι συμπλήρωσαν οί παπάδες μας, ό ‘Ιερώνυμος δέν έμεινε εκεί μέσα, γιατί θεώρησε, πώς τό σπίτι αὐτό είναι πολυτελέστατο, σέ σημεῖο, πού νά δείχνει προκλητικό, καί προτίμησε νά κατοικήσει σέ ένα κελί τῆς Μονῆς Πεντέλης. Τό επισκεύασε, όμως καί έβαλε μέσα τήν οικονομική ύπηρεσία τῆς Έκκλησίας. ‘Ο Σεραφεῖμ, σύμφωνα πάλι μέ αὐτά, πού λένε οί παπάδες, έδωσε πολλά εκατομμύρια,

γιά νά τό ξαναεπισκευάσει πρίν μπεῖ γιά νά κατοικήσει. Ἀλλά ὄχι τόσα, ὅσα ξόδεψε ὁ Χριστόδουλος. Τώρα, οἱ παπάδες ὑποστήριζαν, μέ στοιχεῖα ἀτράνταχτα, πώς οἱ καινούργιες βελτιώσεις, πού ἔγιναν στό κτίριο, δέν μποροῦν νά λογιστοῦν ὡς ἐπισκευή, ἀλλά ὡς ἀνακατασκευή. Καί, μάλιστα ἔλεγαν, ὅτι καί ἐντελῶς ἀπό τήν ἀρχή ἄν χτιζόταν ἡ βίλλα, πού δέν εἶναι, παρὰ ἓνα διώροφο κτίριο, δέ θά στοίχιζε τόσο.

Ἐγώ, ἐπειδὴ δέν ἔχω τίς γνώσεις, γιά νά διακρίνω ποιά εἶναι ἡ διαφορά ἀνάμεσα στίς δύο λέξεις, στήν ἐπισκευή καί στήν ἀνακατασκευή, ἔπιασα καί ρώτησα τή Μαρούλα, τήν ἀρχιτέκτονα, πού ἔχει τό γραφεῖο της πλάϊ στήν Ἐκκλησίά μας. Καί ἐκείνη μού ἐξήγησε, πώς ἐπισκευή εἶναι, ὅταν διορθώνουμε τίς ζημιές, πού ἔχουν γίνει στό μεταξύ. Ἀλλά, ἀνακατασκευή σημαίνει, πώς τό κτίριο τό ξαναφτιάχνουμε σχεδόν ἀπό τήν ἀρχή. Ἀφήνουμε τόν τσιμεντένιο σκελετό καί τά τοῦβλα καί ἀναμορφώνουμε τό ἐσωτερικό του, σύμφωνα μέ τίς ἐπιθυμίες μας καί σύμφωνα μέ τήν ἀντοχή τοῦ βαλαντίου μας.

Καί μού συμπλήρωσε:

-Ὁ Χριστόδουλος, ἀγαπητέ μου, κολυμπάει στό χρήμα καί στό χρυσάφι. Ἄν ἀμφιβάλλεις, πῆγαινε μιά φορά στήν Ἐκκλησία, πού λειτουργεῖ καί θά πιάσεις τήν ἀνταύγεια τοῦ πλούτου του. Τί τοῦ στοιχίζει, λοιπόν, νά προσθέσει στό κτίριο καί χρυσές πόρτες καί ἀσημένια παράθυρα! Ἡ δαπάνη τῶν ἐπισκευῶν, πού βγῆκε στή δημοσιότητα, δέν εἶναι μονάχα ὑπέρογκη. Εἶναι ἑξωφρενική. Εἶναι δαπάνη, πού θά τήν ἔκανε ἓνας Σαουδάραβας Κροῖσος.

Κοίταξα σάν χαζός, σάν ἀποσβολωμένος. Ἐγώ, ὁ φτωχός ἄνθρωπος, ὁ νεωκóρος περμένω τό φιλοδώρημα τῆς γριᾶς Κατίνας, γιά νά πληρώσω τό λογαριασμό τῆς ΔΕΗ. Καί, μ' ὅλη τή φτώχεια μου, προσπαθῶ νά ξεκόβω καί κανένα χιλιάριχο, γιά νά τό δίνω σέ ἀνθρώπους, πού δέν ἔχουν μοῖρα στόν ἥλιο.

Δέν μού πάει νά κάνω σπατάλες καί περιττά ἔξοδα. Καί δέν τό χωράει τό μυαλό μου, πώς μπορεῖ νά ὑπάρχουν κάποιοι ἄνθρωποι, πού κοιμοῦνται ἡσυχοί στά παλάτια τους, ὅταν συνάνθρωποι, ἄστεγοι καί κακομοιριασμένοι, κοιμοῦνται στά πεζοδρόμια. Καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας δέν νοιώθει κέντρισμα στήν καρδιά; Δέ θεωρεῖ χρέος νά μοιραστεῖ τά ἀγαθά του; Νά σπογγίσει τό δάκρυ τοῦ πικραμένου; Νά στήσει ἓνα στέγαστρο γιά τόν ἄστεγο; Ξοδεύει μισό δισεκατομμύριο, γιά νά λαμπρύνει τήν κατοικία του; Καί ἀναπαύεται στό μαξιλάρι τῆς χλιδῆς του;

Ἐγίνα ἔξω φρενῶν. Ἄν μποροῦσα, θά ἔτρεχα ἔξω ἀπό τό μέγαρο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί θά φώναζα. Θά ἔσκουζα. Θά καλοῦσα ὅλους τοὺς Ἀθηναίους, πού εἶναι τό ποίμνιο τοῦ Χριστοδούλου, νά χυμῆσουν καί νά τοῦ ξηλώσουν τά ἐγκόλπια. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ φτωχοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού δέν εἶχε πού νά γείρει τό κεφάλι Του, νά περιφέρει τή χλιδή καί τήν ἀδιαντροπιά! Νά κατοικεῖ σέ ἓνα ἀνάκτορο, πού, μόνο γιά τήν ἐπισκευή του, ξοδεύτηκε μισό δισεκατομμύριο! Αὐτός δέν εἶναι ποιμένας. Εἶναι στυγνός πλουτοκράτης. Εἶναι ἐκμεταλλευτής τοῦ ἰδρώτα τοῦ λαοῦ. Εἶναι ὁ πομπός τῆς πρόκλησης καί τῆς ἀγανάκτησης. Εἶναι ἡ αἰτία μιᾶς ἀπρόσμενης κοινωνικῆς ἀναταραχῆς.

Ὁ Νεωκóρος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνση: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδά,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.